

തനി തങ്കമായപ്പോൾ തിരിച്ചുപോയി

(പ്രൊഫ എം ടി ആന്റണി, ന്യൂയോർക്ക് ദിവംഗതനായി)

സൗഹൃദ വലയങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കും ആന്റണി ചേട്ടനായ പ്രൊഫ എം.ടി. ആന്റണി ഇന്നു രാവിലെ ന്യൂയോർക്ക് സമയം... അന്തരിച്ചു. ത്രൂശ്ശൂരിലെ മെക്കാട്ടുക്കുളം എന്ന പുരാതന സമ്പന്ന കാത്തോലിക്ക കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ശ്രീ ആന്റണി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം ത്രൂശ്ശൂരിലും, ചെന്നയിലും, ന്യൂയോർക്കിലുമായി മുഴുമിപ്പിച്ചു. മൂന്നിടങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ത വിഷയങ്ങളിൽ ബിരുദവും, ബിരുദാനന്തര ബിരുദവും നേടി. നാട്ടിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഹ്രസ്വകാല അദ്ധ്യാപനസേവനത്തിനും ശേഷം ഭാര്യ ഡോക്ടർ തൈരേസ (അമ്മിണി) ആന്റണിയോടൊത്ത് ന്യൂയോർക്കിലേക്ക്

അദ്ദേഹം കുടിയേറി പാർത്തു. അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു മകനും, രണ്ടു പെണ്മക്കളും, മരുമക്കളും, കൊച്ചുമക്കളുമുണ്ട്. ദീർഘകാലത്തെ ഉദ്യോഗത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹം വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുകയായിരുന്നു.

ജീവിതത്തെ വളരെ ആഘോഷമായി കണ്ടിരുന്ന അനുഗ്രഹതീനായിരുന്നു ശ്രീ ആന്റണി. വളരെ സ്നേഹത്തോടെ പ്രിയമുള്ളവരെ ഫോണിൽ വിളിക്കുകയും അവരെ വീട്ടിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അവരോട് പറയും അക്ഷരങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ച് എഴുതാൻ മാത്രമല്ല ഞാൻ നല്ല കൂക്ക് (പാചകകാരൻ) കൂടിയാണ്. ശരിയാണു അദ്ദേഹം നല്ല പോലെ ബിരിയാണി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അങ്ങനെ പാചകം ചെയ്യുമ്പോൾ ഗുരുവിന്റെ മകൻ ശ്രീ ജോസ് മുണ്ടശ്ശേരിയെ ഇടക്കാക്കെ വിരുന്ന് വിളിക്കുന്നതും അദ്ദേഹവുമായി സമയം ചിലവിടുന്നത് അത്യന്തം പ്രിയങ്കരമായി ശ്രീ ആന്റണി അസ്വദിച്ചു. ഒരു വലിയ സുഹൃദ് വലയമുണ്ടായിരുന്ന ശ്രീ ആന്റണി സമൂഹ നന്മക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങളുമായി ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നു, സഹായ സഹകരണങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. വിദ്വേഷവും വെറുപ്പും വെടിഞ്ഞ് മനുഷ്യർ സ്നേഹത്തോടെ കഴിയണമെന്ന ആശയം എന്നും മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും അത് വാക്കിലും പ്രവർത്തിയിലും പാലിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ന്യൂയോർക്ക് റെറ്റംസ് എന്ന പത്രവായനായോടെ മാത്രമെ ആന്റണി ചേട്ടന്റെ ഒരു ദിവസം ആരംഭിക്കയുള്ളൂ അതിൽ വരുന്ന ഹൃദയഭേദകമായ വാർത്തകൾ അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹവുമായി അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ സംസാരിച്ചവർക്കറിയാം. മുസ്ലീം തീവ്രവാദം ലോക ജനതയുടെ ശാന്തിയും സമാധാനവും അപഹരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ചോദിക്കുകയായിരുന്നു എന്തെ ഖുറാൻ അറിയുന്നവർ അത് അറിവില്ലാത്തവർക്ക് പകർന്ന് കൊടുക്കുന്നില്ലെന്ന്.

പഠിക്കാൻ വളരെ സമർഥനായ ശ്രീ ആന്റണി ത്രൂശ്ശൂരിലെ സെന്റ് തോമസ് കോളേജിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണ് അവിടെ അന്ന് അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന ശ്രീ ജോസഫ്

മുണ്ടശ്ശേരിയുമായി വളരെ ആഴത്തിലുള്ള ഒരു ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നത്. ശ്രീ ആന്റണി കോളേജ് മാസികയിലേക്ക് തയ്യാറാക്കി കൊടുത്ത ഒരു ലേഖനം മുണ്ടശ്ശേരി മാഷ് വളരെ നന്നായിയെന്ന് പറയുകയും വീണ്ടും എഴുതാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത വിവരം ശ്രീ ആന്റണി വളരെ സ്നേഹത്തോടെ അഭിമാനത്തോടെ ഓർക്കാറുണ്ട്. ഇ-മലയാളിക്ക് വേണ്ടി എഴുതിയ ശ്രീ ആന്റണിയുടെ “നാഴിക കല്ലുകൾ” എന്ന ജീവചരിത്രകുറിപ്പുകളിൽ അതെക്കുറിച്ച് പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു പക്ഷെ പ്രഗത്ഭനായ ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രശംസയും ദൈവം കനിഞ്ഞ് നൽകിയ സർഗാ പ്രതിഭയും ശ്രീ ആന്റണിയെ ഒരു കവിയും, എഴുത്തുകാരനും നിരൂപകനുമൊക്കയാക്കി. ചെന്നയിലെ പ്രശസ്തമായ ലയോള കോളേജിൽ നിന്നും, മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ നിന്നും ബിരുദമെടുത്തശേഷം കുറച്ചുകാലം അദ്ദേഹം ചെന്നയിൽ അദ്ധ്യാപകനായി കഴിയുമ്പോഴായിരുന്നു ജയകേരളം എന്ന മാസികയിൽ നിരന്തരം എഴുതിയിരുന്നത്. ആ സർഗ്ഗ വാസന അമേരിക്കയിൽ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ഇവിടത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളിൽ എഴുതുന്ന കോളമിനിസ്റ്റാക്കി.

ആധുനിക സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനത്തോട് വലിയ പ്രതിപത്തിയില്ലാതിരുന്ന അദ്ദേഹം കാവ്യരചനയിൽ പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. അമേരിക്കൻ മലയാളി വായനക്കാർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ “അമ്മിണി കവിതകൾ” എന്ന നൂതന കാവ്യ സങ്കേതത്തെക്കുറിച്ച് അറിയാവുന്നതാണ്.

അമ്മിണി കവിതകൾ ഇ-മലയാളിയിൽ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം നടത്തിയപ്പോൾ കവിതകൾക്ക് മുമ്പ് കൊടുക്കാറുള്ള മുഖവുരയിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി. കവിത വരത്തരുത് കവിത തനിയെ വരണമെന്നാണ്. അപ്പോൾ പിന്നെ അതിനെ ഒരു പ്രത്യേക വൃത്തത്തിൽ കൊണ്ട് വരിക എന്ന നിബന്ധന വക്കുന്നത് ശരിയാണോ? അറിഞ്ഞ്കൂടാ.. തമസ്സ നദിയുടെ തീരത്ത് ക്രൗഞ്ച മിഥുനങ്ങൾ കാമമോഹിതരായി കൊക്കും ചിരകുമുരുമ്മുന്നത് നോക്കി നിന്ന മുനിയെ ഞെട്ടിപ്പിച്ച് കൊണ്ട് ഒരു കാട്ടാളൻ അതിലൊന്നിനെ അമ്പെയ്ത് വീഴ്ത്തി. കോപിഷ്ഠനായികൊണ്ട് മുനി ആ നിഷാദനെ ശപിച്ചു. പിന്നീട് ആ ശാപം അനുഷ്ഠിച്ച് വൃത്തത്തിലാണു മുനിയിൽ നിന്നും ഉതിർന്ന് വീണത് എന്നു കണ്ടെത്തുകയുണ്ടായി. അത് യാദ്ര്ശ്ചികമാണോ? കവിത എഴുതുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും ഓരോ വികാരങ്ങൾക്ക് വിധേയരാകുമ്പോൾ ആ മാനസികാവസ്ഥയിൽ അവരിൽ നിന്നും വരുന്ന വരികൾക്കൊക്കെ ഒരു വൃത്തമുണ്ടായിരിക്കും. മൂക്കു ചന്ദസ്സുകൾ എന്ന പറയുന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിനും ഒരു വൃത്തമുണ്ട്. പ്രേമപൂർവ്വം പ്രിയതമയെ വിളിക്കുന്ന അമ്മിണി എന്ന പേരാണു തന്റെ കവിതകളെ തിരിച്ചറിയാൻ കൊടുത്തത് എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുക. ഒരു പക്ഷെ താഴെ പറയുന്ന വരികൾ അവരെക്കുറിച്ചായിരിക്കാം.

(ഞാൻ ഇന്നും നിന്നെയോർക്കുന്നു)

നിന്നെ പരിചയപ്പെടുന്നതിന്റെ മുമ്പേ
മുല്ലപ്പൂവിന്റെ സൗരഭ്യം
എനിക്കപരിചിതമായിരുന്നു
മുല്ലപ്പൂവ് പോലെ
മുല്ലപ്പൂവിന്റെ മാദക സൗരഭ്യവുമായി

നീ എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്നു.

ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് സമഗ്രമായ കാഴ്ചപ്പാടുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നു ശ്രീ ആന്റണി. ന്യൂയോർക്കിലെ ആദ്യസാഹിത്യ സംഘടനയായ സർഗ്ഗവേദിയിലെ നിറ സാന്നിധ്യമായിരുന്ന ശ്രീ ആന്റണി അവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്ന രചനകളുടെ പോരായ്മകൾ മുഖം നോക്കാതെ പറഞ്ഞിരുന്നു. അതേപ്പോലെ പ്രമുഖ നിരൂപകനും എഴുത്തുകാരനുമൊക്കെയായ ശ്രീ ജെയിൻ മുണ്ടക്കൽ നയിക്കുന്ന അമേരിക്കൻ സാഹിത്യവേദിയുടെ പ്രതിമാസ ഫോൺ ചർച്ചകളിലും ആന്റണി ചേട്ടൻ സജീവ സാന്നിധ്യമായിരുന്നു.

അമേരിക്കൻ മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാർ ആധുനികയെന്ന രചനാതന്ത്രങ്ങൾ വൈദഗ്ദ്ധ്യമില്ലാതെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് കണ്ട് അദ്ദേഹം നിശിതമായി പ്രതികരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. “ലാറ്റിന അമേരിക്കയിലേയോ, ആഫ്രിക്കയിലേയോ, ചൈനയിലേയോ, ജപ്പാനിലേയോ കലാ രൂപങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് മലയാള ഭാഷക്ക് വൈകൃതം സംഭവിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. കാൽപ്പനിക ലാവണ്യത്തിൽ മുങ്ങി നിന്ന് അതി മനോഹരമായ കവിതകൾ കൊണ്ട് സമ്പന്നമായ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ വിദേശധിപത്യത്തിന്റെ കല്ലു കടി വന്നത് കഷ്ടം തന്നെ. വനം കൊള്ളയടിച്ചും, പുഴയിലെ മണൽ വാരിയും പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിച്ച് പണം വാരുമ്പോൾ മനുഷ്യനും മലയാള തനിമ വിട്ട് വിദേശ ആശയങ്ങൾക്ക് പുറകെ പോകുന്ന എഴുത്തുകാരനും ഒരു പോലെയാണ്. ഒരാൾ പ്രകൃതി സൗന്ദര്യം നശിപ്പിക്കുന്നു, മറ്റേയാൾ ഭാഷാ സൗകുമാര്യം നശിപ്പിക്കുന്നു.. എഴുത്തുകാർ മലയാള തനിമ വിടാതെ എഴുതുന്നത് ഉത്തമമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.”

വളരെ പുരോഗമനപരമായ ആദർശങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ തറവാട് കുടുംബത്തിന്റെ ആനുകൂല്യം സ്വയം സുതാര്യമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതിലും അതിലേക്കുള്ള സുഗമമായ പ്രയാണത്തിനും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു. ഏതൊരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും തന്റേതായ അഭിപ്രായങ്ങൾ സുധീരം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ധീരനാശാലിയും അതേ സമയം സൗമ്യനും സഹൃദയനുമായിരുന്നു. അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ മാത്രം പറയുകയെന്ന മഹത്തായ ആശയം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിവേകശാലിയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു. അമേരിക്ക എന്ന മെൽട്ടിംഗ് പോട്ടിലെ (സംസ്കാരങ്ങളുടെ ദ്രവീകരണം നടക്കുന്ന കുംഭത്തിലെ) ലായിനിയിൽ എനിക്ക് അലിഞ്ച് ചേരാൻ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. ഇവിടെ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അമേരിക്കൻ സംസ്കാരം എന്ന് വേർതിരിച്ച് ഒന്നുമില്ല. നാനാജാതി ജനങ്ങൾ, ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ കോണിൽ നിന്നും വന്നവർ, അവർ കൂടെ കൊണ്ട് വന്ന് സംസ്കാരം ഈ മെൽട്ടിംഗ് പോട്ടിൽ ചേർക്കുന്നു. ചിലത് അലിഞ്ച് ചേരുന്നു, ചിലത് അലിയാതെ വേർപ്പെട്ട് നിൽക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വേർപ്പെട്ട് നിൽക്കുന്നവരിൽ നമ്മുടെ ഇന്ത്യൻ സമൂഹം ഒന്നാം സ്ഥാനത്താണെന്നുള്ളത് അത്ഭുതമാണ്.

ജീവിതത്തെ കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി.

രണ്ടറ്റത്തും കത്തുന്ന മെഴുക് തിരിയാണെൻ ജീവിതം.
രണ്ടറ്റവും കത്തിയാൽ കൂടുതൽ ക്ഷണികമാകുമീ ജീവിതം.
ഇനോ നാളെയോ അവസാനിക്കുമീ ജീവിതം.
ഒരറ്റം മാത്രം കത്തിയാൽ അൽപ്പം കൂടി നീണ്ടുപോകാമീ ജീവിതം.
പക്ഷെ രണ്ടറ്റവും കത്തിയാൽ കൂടുതൽ പ്രകാശം തരുമീ ജീവിതം.
സ്നേഹിതരേ ശത്രുക്കളേ കൂടുതൽ പ്രകാശമാണെൻ ജീവിതം.

ജീവിതം മടക്കമില്ലാത്ത ഒരു യാത്രയാണ്. നമ്മളുടെ പ്രയാണം മുന്നോട്ടാണ്. യൗവ്വനത്തിന്റെ നെട്ടോട്ടത്തിൽ എപ്പോഴും ഭാവി എന്ന മരീചികയെ എത്തിപ്പിടിക്കാനുള്ള കുതിപ്പാണ് നമ്മൾക്ക്. അപ്പോൾ നമ്മൾ വർത്തമാനത്തിൽ ജീവിക്കുന്നില്ല. ഭൂത കാലത്തെ പുറംതള്ളിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ടുള്ള ഗമനം. അതിനു ഒരു വേഗത കുറയുന്നത് വിശ്രമകാലത്താണ്. അപ്പോൾ മുന്നോട്ടുള്ള ഗമനത്തെക്കാൾ പുറകോട്ടുള്ള ഒരു നോട്ടം ഹൃദയവർജ്ജകമാകുന്നു. ഭൂതകാലത്തിന്റെ മനോഹാരിത കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഒരു പക്ഷെ ഇപ്പോൾ തിരിഞ്ഞ് നോക്കുമ്പോൾ അന്നത്തെ പല സംഭവങ്ങളും എത്രയോ ഹൃദയമായി തോന്നുന്നു. എന്നാൽ അന്നു അത് ശരിക്കും ആസ്വദിച്ചോ? അറിഞ്ഞുകൂട. അവയെല്ലാം ഒന്നയവിറക്കാൻ അക്ഷരങ്ങളുടെ വാഹനം ഞാൻ ഒന്ന് ഓടിച്ച് നോക്കട്ടെ. (നാഴികകല്ലുകളിൽ നിന്ന്)

പരമാത്മാവ് നീലത്താമരയുടെ നടു മധ്യത്തിൽ-
വാതിൽക്കാരോ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം
ധ്യാന നിമഗ്നനായിരുന്നു പരമാത്മാവ്
വീണ്ടും മുട്ടുന്ന സ്വരം
പരമാത്മാവ് ചോദിച്ചു
എത്ര കാരറ്റാണിപ്പോൾ?
വാതിലിനപ്പുറം
ജീവാത്മവായിരുന്നു
ത്രികാല വിജ്ഞാനിയായ പരമാത്മാവിനു
അതറിയാമായിരുന്നു
ജീവാത്മാവ് പതറിയ സ്വരത്തിൽ ഉവാച:
ഇരുപത്തിമൂന്ന് കാരറ്റ്
നഹി, നഹി, തിരിച്ചു പോകൂ
തനിത്തങ്കമാവുമ്പോൾ
അപ്പോൾ മാത്രം

അമ്മിണി കവിതകളിൽ നിന്നും താഴെ കൊടുക്കുന്ന കവിത ഇന്ന് വായിക്കുമ്പോൾ അത് നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ ഇഴുനണിയിക്കുന്നു. തനി തങ്കമാവുമ്പോൾ വിളിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന പരമാത്മാവിനെ അതിൽ വിവരിക്കുന്നു. തന്റെ ജീവിത സാഹചര്യം അത് നിറവേറ്റിയിട്ടേ താൻ പോകൂ എന്ന സൂചന. അതെ നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ആൻറണി ചേട്ടൻ തനി തങ്കമായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗ സങ്കേതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ അർപ്പിച്ച് നമുക്ക് ആ യാത്ര നിശബ്ദം നോക്കി നിൽക്കാം. അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളിൽ സുരക്ഷിതനായിരിക്കുന്നുവെന്ന അറിവ് നമ്മുടെ സങ്കടത്തെ കുറച്ച് ലഘൂകരിക്കാം. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്ക് വേണ്ടി ഒത്തിരി കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം എഴുതി വെച്ചു. അവ അനശ്വരങ്ങളായി നിലകൊള്ളും. ആൻറണി ചേട്ടന്റെ ഓർമ്മകൾക്ക് മുന്നിൽ തൊഴുത് നിൽക്കാം, പ്രണാമം ഗുരുവേ... തനി തങ്കമായി ഞങ്ങളെ വിട്ടുപോയ മഹാത്മാവേ. ശാന്തി, ശാന്തി.

ശുഭം